

Od Marxa a detí kvetov k novej neomarxistickej liberálnej sexuálnej revolúcii a BLM

Branislav Krasnovský

27. novembra 2020 ✚ História ✚ Neomarxizmus

Čo spája všetkých intelektuálnych neomarxistických alebo liberálnych revolucionárov, ktorí sa dnes tak angažujú v sexuálno – anarchisticko – ekologicko – liberálno – rasovom kontexte protestov, otriasajúcich súčasným západným svetom? Okrem kaviarenskeho povalačstva a fantazmagórií volajúcich po novej a spravodlivej spoločnosti aj totálna neznalosť dejín a nedostatok predstavivosti.

Počas Francúzskej revolúcie (ktorú vnímajú pozitívne aj dnešní neomarxistickí revolucionári), si vtedajší revolucionári z konca 18. storočia mysleli, že sa im podarí detronizovať slabého panovníka Ľudovíta XVI. a jeho rakúsku manželku. Ani vo sne ich nenapadlo, že to nebude až tak veľmi dlho trvať a aj ich skrvavené hlavy sa budú váľať v koši s pilinami, rovnako ako sa v tomto koši váľali hlavy panovníka Ľudovíta XVI. a Márie Antoinetty. Na rozdiel od mnohých francúzskych revolucionárov, (ktorých poslal na popravisko Robespierre v mene revolučného teroru), francúzsky kráľovský pár kráčal na popravisko s odvahou a bez toho, aby kňučal od hrôzy. Paradoxne slabá žena Mária Antoinetta ukázala, že má viac odvahy, ako francúzski muži-revolucionári, ktorí pred gilotínou žobronili o svoj život.

Je priam udivujúce ako dnes neomarxistickí revolucionári obdivujú odkaz Mao Cetunga alebo Che Guevaru, pričom najmä Che Guevara sa stal doslova ikonou módného priemyslu. Charizmatický „Che“ ako symbol oslovuje najmä mladú, neskúsenú generáciu revoltujúcu v prvom rade voči vlastným rodičom. Mao sa v neomarxistických intelektuálnych kruhoch takisto značne obdivuje, pretože je ľavičiar, je vnímaný ako symbol ázijskej kultúry, nie je beloch (to vyhovuje BLM), podporoval čínske ženské robotnícke hnutie, tváril sa, že presadzuje sociálnu rovnosť, a že dbá na ekologické otázky.

Ľavicové ikony Mao a Che Guevaru obdivujú aj mnohé dnešné moderné feministky či homosexuáli, presadzujúci koncept „*otvorenej a modernej spoločnosti*“. Trpkou pravdou však ostáva, že Mao a aj Che Guevara neznášali homosexuálov. Che Guevara ich vlastnoručne niekoľko odstrelil a ženy vnímal cez prizmu sexuálneho predátora, a koristnícky vzťah voči ženám mal aj Mao. Obe ikony dnešných ľavicových neomarxistov nenávideli belochov, sociálna rovnosť mala v ich ponímaní zvrátený rozmer a ekologické otázky riešili len na papieri.

Čo sa týka ekológie – existuje dostatok materiálov o tom, aký bol prístup socialistických plánovačov ekonomiky k ekológii, tieto informácie sú bežne dostupné aj na internete. Kto si nedokáže všetky tieto negatívne informácie vyhľadať a logicky pospájať do súvislého celku, dokazuje rovnakú neschopnosť orientovať sa, akú mali vyššie spomenutí francúzski revolucionári, ktorí nechápali, prečo skončili na popravisku. Platí totiž axióma, že revolúcia vždy požíra svoje deti, najviac jej však vždy chutili tie hlúpe a naivné...

Na rozdiel od Che Guevaru a Maa je dnešná generácia neomarxistických moderných revolucionárov vo väčšine prípadov agresívna len v mediálnom priestore, prípadne v situáciách, keď sú v stáde demonštrantov a majú pocit bezpečia. To však neznamená, že v ich radoch nemôže vykvetnúť podobný byrokrat hrôzy, akým bol napríklad sovietsky komisár Trockij, ktorý považoval satana za prvého revolucionára a navrhoval v Moskve postaviť pamätník Kainovi, pretože toho tiež považoval za významnú postavu revolučného hnutia.

Väčšina neomarxistických revolucionárov má dnes priam zvrátenú obsesiu uctievať symboly a hrdinov, ktorých význam a vplyv na vývoj civilizácie sú lživé a sfalšované. Väčšina dnešných moderných neomarxistických revolucionárov by však kľučala od hrôzy, ak by mala skončiť v Maových koncentračných táboroch, a strach by im rovnako nedovolil nasledovať Che Guevaru do bojových stretov guerillových vojen na Kube, v Angole, Mozambiku či Bolívii, ktorá sa stala záverečným bojiskom Che Guevarovej komunistickej vojenskej anabázy.

Dnešná postmoderná doba zapríčinila, že aj moderní neomarxistickí revolucionári uprednostňujú pred realitou v prvom rade kybernetický rozmer a priestor, na skutočnú akciu nemajú potenciál a ani dostatok odvahy. Vynikajú však v splietaní rôznych utopických fantazmagórií, pri ktorých sa vybíjajú vo vymýšľaní nových pohľadáčiek či adorácii pochybných osobností.

Aktívna skupina obstarožných neomarxistických revolucionárov, žiaľ, dnes ešte stále sedí v Európskom parlamente, kde presadzujú svoje predstavy. Iní, ako napríklad A. Merkelová, ktorá sa aktívne angažovala v mládežníckych i politických štruktúrach bývalej Nemeckej demokratickej republiky, dnes fungujú vo vrcholnej politike. Napriek požehnanému veku, mnohí z týchto obstarožných neomarxistických revolucionárov neprestali presadzovať rovnaké nezmysly o harmónii, láske a oslobodení, aké produkovali aj pred takmer 50 rokmi.

Nedokázali prekročiť vlastný tieň a kolektívne šialenstvo, ktoré momentálne predvádzajú. Pripomína to čoraz viac Maov ideovopolitický boj proti vrabcom ničiacim úrodu, pri ktorom uvedomeli čínski roľníci na príkaz najväčšieho súdruha Maa behali po poliach a rachotili, aby si vrabce nemohli sadnúť a odpočinúť si. Unavené a šokované vrabce nakoniec od únavy spadli na zem, kde ich roľníci pozabíjali a výsledkom bola skutočnosť, že ďalší rok zožrali úrodu na poliach škodcovia, pretože škodcovia stratili prirodzených nepriateľov. Súdruhovi Maovi, podobne ako dnešným neomarxistickým revolucionárom jednoducho chýbal zdravý rozum, a o ekológii a životnom prostredí dokázal len tárať.

Neomarxistické ikony Mao Cetung alebo Che Guevara boli v prvom rade paranoidní, pomstychtiví, hádali sa so všetkými, a sami výdatne preriedili rady vlastných spolubojovníkov a súdruhov, čo asi jediné považujem v ich prípade za pozitívne. Che Guevarov denník je plný informácií o tom, ako sú všetci vôkol neho neschopní, Mao, ktorý považoval sám seba za jedného z najväčších filozofov v dejinách ľudstva, okrem generálnych čistiek v Číne, vyčistil aj čínske humanitné a politické vedy, takže nakoniec sa v maoistickej Číne nedali okrem kníh samotného Maa a jeho verného žiaka, albánskeho diktátora Envera Hodžu, a úzkeho a upraveného kódexu niektorých Stalinových spisov, kúpiť žiadne iné knihy s humanitným, filozofickým či politologickým obsahom. Takéto knihy boli jednoducho zakázané. Oproti Maovi bol v Stalin skutočným ľudomilom aj v otázke čistiek, a aj v otázke vzťahu k iným veľikánom humanitných vied a spisovateľom.

Napríklad na margo Dostojevského Stalin uviedol, že ide o veľkého spisovateľa, žiaľ reakčného, no väčšinu jeho diel jednoducho nemožno zakázať. Mao takisto veľa čítal, nedovolil však, aby čítali aj ostatní. Kultúrna revolúcia, ktorú dnešní neomarxistickí pseudorevolucionári často ospevujú, bola podstatne tvrdšia a surovejšia, ako sovietsky stalinistický režim. Keby trvala o 10 rokov dlhšie, Čína by možno skončila ako polpotovský režim Červených Khmérov.

Revolučný rok 1968 je na Západe vyvrcholením revolúcie „*detí kvetov*“, ktoré presadzovali okrem ľavicovej a marxistickej kultúrnej revolúcie aj novú sexuálnu revolúciu a duchovné oslobodenie aj za pomoci drôg. Ostáva faktom, že sexuálna revolúcia a túžba po duchovnom oslobodení pomocou drôg k žiadnej slobode nikoho neprivedla, práve naopak, vybičovala hedonizmus až do takej podoby, že najviac exponovaní jedinci túžiaci po bezbrehej slobode nakoniec zdegradovali do smutnej podoby závislých sexuálnych a drogových úbožiacov, ktorí navyše úplne stratili svoju duchovnú nezávislosť.

Staršia generácia neomarxistických pseudorevolucionárov však skrýva pred súčasnou mladou generáciou vlastnú morálnu a intelektuálnu porážku z dvoch hlavných dôvodov. Keďže normálnym jedincom, ktorí ich prehliadli sú na smiech, neostáva im iné, len si udržať svoju názorovú supremáciu nad vlastnými sfanatizovanými oddielmi „*Sex Jugend*“ polarizáciou vzťahov v spoločnosti. Potrebujú, aby mladá nastupujúca generácia prešla podobnou názorovou kataklizmou, akou prešli pred desaťročiami oni sami, pretože sa nemôže proti nim búriť a protestovať ten, kto bude podobne, ako oni až po krk namočený, vyčerpaný a dezorientovaný v stoke intelektuálnych, fyzických a morálnych perversít.

Koniec bipolárneho sveta v roku 1989 priniesol ďalší fenomén v podobe pokračujúceho postupného úpadku spoločnosti. Manipulátori presadzujúci koncept novej doby a krásneho nového sveta pochopili, že koniec bipolárneho sveta a socializmu im poskytuje možnosť diametrálne upraviť aj to, čo marxisti označujú pojmom kapitalistická spoločnosť. Postupne, ako staršia generácia prirodzeným spôsobom generačne odchádzala, približovala sa ďalšia revolučná a generačná zmena. Novodobí revolucionári sa rozhodli upraviť svet do podoby, ktorá im najviac vyhovuje a začali presadzovať svoju supremáciu vo svete. Črtá sa vznik nového poriadku, po ktorom bude volať najmä mladá generácia so svojím potenciálom. Mladá generácia je manipulátormi v pozadí oslovená v prvom rade rasovou, protikresťanskou, sexuálnou a ekologickou agitáciou.

Mládež totiž „*nie je len držiteľkou rána*“ ako hovorí slovenský klasik, ale predstavuje v prvom rade najrevolučnejšiu skupinu spoločnosti, ktorá je však na druhej strane aj najmenej skúsená a najľahšie ovplyvniteľná. Najmä dnes, keď sa úspešne pokračuje v degradácii školstva a odstraňujú sa pod rúškom demokracie nevyhovujúce knihy a vedomosti.

Príkladov o tom, že mladá generácia je nekriticky presvedčená o svojom potenciáli a právach nemusíme dlho hľadať. Stačí upriamiť pozornosť napríklad na švédsku ekologičku Grétu, ktorá ešte neskončila poriadne ani strednú školu, trpí poruchami učenia, napriek tomu si uzurpuje právo rozhodovať o ekológii, o ktorej de facto nič konkrétne nevie. Nemá žiadne adekvátne vzdelanie, je však presvedčená, že má značný intelektuálny potenciál. Ten jej samozrejme nikto neberie, pretože podľa definície Karola Čapka je intelektuál jedinec, ktorý svojou činnosťou napodobňuje inteligenta rovnako, ako skrotená opica s obľubou napodobňuje človeka.

Zaujímavým predobrazom novodobej revolúcie, ktorá prináša nové vízie a nový poriadok pre 21. storočie, sú v súčasnosti USA so svojím hnutím Black Lives Matter (BLM). BLM sa stáva fenoménom, ktorý si uzurpuje čoraz viac právomocí, vnútorná agresivita členov BLM má exponenciálny charakter. Požadované pokľaknutie pred členmi BLM má v prvom rade ideový rozmer a dnes sa šíri aj v športe, s cieľom čo najviac presadiť ideovú symboliku BLM a supremáciu namierenú proti beloškému obyvateľstvu a tradičným civilizačným hodnotám.

Prečo by si však mal svet kľakať len kvôli tomu, že americký policajt zastrelil amerického černocho? Američania už postrieľali toľko ľudí a zničili toľko ľudských životov, že kľakať si kvôli jednému černochovi je doslova pokrytecké. Nech si kľakajú a odprosujú Američania – zla, vojen, nešťastia, rabovania a smrti vo svete napáchali za posledných 70 rokov viac než dosť, a symbolické kľakanie ich morálnej zodpovednosti určite nezbavuje a ani nezbaví.

Katolíci celkom určite nemajú dôvod kľaknúť si len preto, že to požaduje zo zvráteného dôvodu hnutie BLM. Katolíci majú povinnosť si pokľaknúť len v katolíckom kostole pred oltárom.

Spoločnými silami prebudíme SVEDOMIE Slovenska, bojujme za Vieru a hodnoty kresťanskej civilizácie. Bez Vás Christianitas.sk nezvládneme financovať, preto prosíme o Vašu PODPORU. Ďakujeme!

Bankové spojenie: **SK776500000000020594299**



URL adresa článku: <https://christianitas.sk/od-marxa-a-deti-kvetov-k-novej-neomarxistickej-liberalnej-sexualnej-revolucii-a-blm/>